

N:o 47.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående ändrad lydelse af § 40 i förordningen om kyrkostämma m. m. den 21 mars 1862.

Uti en af herr *P. Waldenström* inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottet hänvisad motion, n:o 92, anföres:

»Det är en allmänt bekant sak, att många beslut på kyrkostämma, i synnerhet i städerna, tillkomma genom mycket tillfälliga majoriteter. Några få personer med höga röstetal komma tillsammans, ofta efter särskild påstötning af någon, som vill hafva något igenom. Och så beslutes saken. På det kommunala området äro, hvad städerna angår, liknande olägenheter förebyggda genom stadsfullmäktigeinstitutionens införande. Att fullständigt afhjelpa dem på det kyrkliga området torde icke under närvarande förhållande vara möjligt. Men en förbättring af den närvarande ställningen synes dock kunna ske, hvad angår de rent ekonomiska frågor, som höra under kyrkostämmas behandling. En sådan förbättring skulle det vara, om i städer, som hafva stadsfullmäktige — utom Stockholm och Göteborg, för hvilka särskilda bestämmelser gälla — kyrkostämmas beslut om nya eller förhöjda afgifter blefve till sin giltighet beroende af stadsfullmäktiges godkännande. Jag tillåter mig därför att föreslå, att Riksdagen må i skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa om sådan förändring af § 40 i kongl. förordningen om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd den 21 mars 1862, att i stad, der stadsfullmäktige finnas — utom Stockholm och Göteborg — alla kyrkostämmas beslut om nya eller förhöjda afgifter skola underställas stadsfullmäktiges pröfning och godkännande.»

Utskottet kan ej biträda motionärens förslag. Val må medgifvas, att befogade anmärkningar kunna framställas mot det bristande intresse,

hvarmed de till kyrkostämmas handläggning hörande angelägenheter ej sällan omfattas i städerna, och mot den deraf härflytande oegentligheten att, såsom motionären framhållit, beslut å kyrkostämma kunna tillkomma genom mycket tillfälliga majoriteter, hvilka ej gifva något tillförlitligt uttryck åt flertalet röstberättigades mening; och från denna synpunkt torde nog med skäl kunna ifrågasättas, huruvida ej kyrkostämmas beslutanderätt i åtskilliga viktiga frågor lämpligen borde öfverflyttas till någon kommunal representation, der större intresse för och kontinuitet i ärendenas afgörande vore att påräkna. Men att, såsom motionären föreslagit, med bibehållande af kyrkostämmas beslutanderätt låta dess beslut bero af stadsfullmäktiges pröfning kan efter utskottets uppfattning ej vara lämpligt. Principielt måste det anses mindre egentligt, att ett af en större korporation omedelbart fattadt beslut skall till sin giltighet göras beroender af ett mindre antal medlemmar af samma korporation eller, hvad beträffar städer, som äro fördelade i flera församlingar af medlemmar jemväl af andra församlingar. Hvad motionärens förslag särskildt angår, skulle ju detta kunna leda derhän, att en minoritet af de å kyrkostämma röstberättigade skulle, derest densamma hade majoritet inom stadsfullmäktige, kunna i strid mot flertalet röstberättigades mening utöfva afgörande inflytande på de till kyrkostämmas beslutanderätt hörande ärenden.

På grund af hvad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att ifrågavarande motion ej må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 30 april 1901.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.

Herr *Leman* har begärt få antecknadt, att han icke deltagit i ärendets behandling inom utskottet.